

tige Folk, men fordi dets hele Arbejds- metode og Sammensætning er gammeldags. Den højtærede Minister gik dernæst over til at omtale Apotekervæsenet og sagde, at den Trang, der var til Stede i Befolkningen med Hensyn til Oprettelsen af ny Apoteker, vilde han lade være afgørende for sig, men han vilde ikke paa nogen Maade betragtes som en Garant for, at de paagældende Apotekere fik en saadan Søgning, som Ansøgeren muligvis kunde ønske sig. Det Hensyn, som i første Række maa tages, er Trangen, og Farmaceuterne maa saa selv undersøge Forholdene forud. Jeg takker den højtærede Minister for denne Udtalelse, den er klar og tydelig, og den slaar blandt andet fast, at Privilegierne ere til for Publikums Skyld og ikke for Farmaceuterne, noget, jeg altid har holdt stærkt paa. Men jeg forstod tillige den ærede Ministers Udtalelse saaledes, at denne Trang skulde kunne godtgøre sig paa en vis bestemt Maade. En Adresse fra en Egn burde ikke være nok til at paavise Trangen. Enhver ved, hvor overordentlig let det er at fremkalde en Adresse; det koster jo ikke noget. Derimod bør der tages Hensyn til Befolkningens Tæthed og Afstanden fra det næste Apotek og lignende. Hvis den højtærede Minister er enig med mig deri, har jeg ikke noget at indvende mod den Udtalelse om, at Farmaceuterne selv maa bære Ansvar i økonomisk Henseende, hvad de ogsaa nu gøre.

Jeg maa maaske ved denne Lejlighed gøre et Par Bemærkninger om Apotekervæsenet. Der stilles jo herhjemme tre Fordringer til et Apotek, at Medicinen skal være god og paalidelig, dernæst, at den er billig, og endelig, at der er let Adgang til at faa den. De to sidste Punkter falde til Dels sammen og kunne ikke godt holdes ude fra hinanden. Det er givet, at naar der er store Omkostninger forbundne med at komme til et Apotek, hjælper det ikke, at Prisen er lav, thi saa bliver den dog i sidste Instans ikke billigere, og omvendt. Hvad det første Punkt angaar, tror jeg at turde sige, at Medicinen her er god og paalidelig; derom ere vist alle enige. Det andet Punkt: billig Medicin, have vi ogsaa; det fremgaar tilstrækkelig af den Mængde Sammenligninger med andre Lande, som man har opstillet. Det tredje Punkt, den lette Adgang, er det vanskeligt at tilfredsstille; men her er der en Ting, man maa tage i Betragtning, at naar man anlægger Apoteker rundt omkring for derved at skaffe let Adgang for Folk, saa staa de to første Punkter i visse Maader Fare for

ikke at blive tilfredsstillede. Det er klart, at lægger man et Apotek et Sted, hvor der er en ganske overordentlig lille Omsætning, kan Vareforsyningen ikke holdes tilstrækkelig frisk, og der bliver da absolut mindre Garanti med Hensyn til Varerne fra dette Apotek end fra de store Apoteker. Man vil dertil maaske indvende, at der afholdes Visitats, som kontrollerer Varernes Kvalitet, det er der jo nok, og det er en meget god Visitats. Tidligere var det Lægerne, der visiterede, da var det ikke saa godt som Middagen, der fulgte efter; men nu er det en af Staten ansat Farmaceut, der visiterer for hele Landet, og jeg tror, det er fuldstændig tilfredsstillende. Det er dog klart, at en saadan aarlig Visitats, der foretages af een Mand paa alle Landets Apoteker, ikke kan yde en saadan Garanti, som der skal til, for at Medicinen paa Apotekerne kan holdes forsvarlig. Farmaceuterne ere naturligvis udmærkede Mennesker, der paa ethvert Punkt ville gøre deres Pligt, men Mennesker ere de jo, de ere underkastede menneskelige Love, og det er klart, at de ikke kunne holde et Apotek, hvor der er alt for lille Søgning, oppe i samme Grad som et, hvor der er stor. Saa er der et andet Punkt. Selv om et Apotek paa et enkelt Sted ikke skulde kunne eksistere, hvad gør saa det, kunde man sige. Men saa kan der ske det, at et andet og godt Apotek der i Nærheden gennem Konkurrencen ogsaa bliver mindre godt; man kan da faa Valget mellem let Adgang til 2 mindre gode Apoteker fremfor en lidt længere Vej til et godt Apotek. Jeg har udtrykkelig villet fremhæve dette for at vise Dem Medaillens Revers, Aversen se de Herrer, det er Fordelen ved at faa et Apotek; men der er naturligvis en Grænse for, hvor langt man kan gaa, og enhver vil kunne indse, at vedblive med at anlægge Apoteker ud i det ganske uendelige, det kunne vi ikke. Jeg fastholder derfor den ærede Ministers Udtalelse om, at Privilegierne ere til for Publikums og ikke for Farmaceuternes Skyld, der bør oprettes saa mange af dem, som man kan, af Hensyn til Befolkningen, men at der paa dette Punkt ogsaa maa gøres de nævnte Betragtninger gældende. Men naar jeg fastholder dette, at Farmaceuterne selv maa tage Risikoen, haaber jeg ogsaa at have den højtærede Justitsminister med mig, naar jeg siger, at saa kan jeg ikke forstaa, at man paa Finansloven foreslaar Subvention til et Apotek i Sjørup. Det strider ganske mod det Princip, at Far-